

Kategorie do 15 let

5. místo Richard Foldyna – Osudová kremrole

Bylo jedno suché ráno ve skromném městečku mezi rozlehlými poli a v domku u náměstí se připravoval jeho starosta Radovan Obláček se svou chotí Droběnou na zdejší výroční schůzi.

Pan Radovan, ač neupravený a zarostlý muž, si oblékl elegantní oblek značky L'adhésif ve smaragdové barvě se zlatými sponami, který spíše připomínal myslivecký stejnokroj než oděv starosty. Své ne moc vzrostlé vlasy zakryl rovněž zeleným kloboučkem se žlutnoucí štětinkou na boku a na ruku si pověsil hůl z ebenového dřeva. Paní Droběna se ošatila v ohnivě růžové šaty s levandulově fialovými puntíky a bílým límečkem, který jí odhaloval celý dekolt. Její šaty byly doslova ohromné, neboť od minulé schůze lehce přibrala a do svých předchozích pouzdrových šatů se již nevejde. Své hebké zlatavé vlasy z části přikryla také kloboukem z růžového sametu se stuží, která by se snadno dala zaměnit s muší.

Odbila desátá hodina dopolední a manželé Obláčkoví dokončovali poslední detaily na svých módních kouscích. Radovan se snažil co nejvíce zhustit své silné bílé obočí a knír, aby odvedl pozornost od své sytě oranžové pleti, a paní Droběna se líčila. Za malou chvíli stáli oba před domem a klidným krokem za ladného poklepávání slunečníku paní Obláčkové se vydali směrem k radnici. Ta se tyčila do výšky a svým rudým odstínem ozařovala celé předměstí, které hrálo všemi barvami. Došli ke dveřím mohutným skoro jako paní Droběna a vešli dovnitř. Vystoupili po schodech do třetího patra a uchýlili se na svá rezervovaná místa v sále – ta vedle občerstvení.

Až se sešli všichni pozvaní, pronesl starosta proslov: „Drazí spoluobčané, sešli jsme se dnes, abychom probrali naši nynější hospodářskou krizi a její původ, proto douf-,“ náhle ho přerušila strhující diskuze o původu neúrody na jejich chmelných polích.

„Je to spiknutí tajných orgánů státu!“ halekal děda Koubelka, proti jeho názoru stála paní Lunárková, která si samým rozhořčením polila šaty v barvě třetí čakry.

„To je diskriminace!“ stěžoval si majitel pivovaru Hopfner. Atmosféra postupně houstla, Radovan netrpělivě přešlapoval u řečnického pultíku a Droběna pomalu snědla všechny kremrolky k občerstvení.

Náhle se k ní připlížil pan Renard a začal promlouvat svým svůdným hlasem: „Zdravím slečno, jakpak se dnes máte?“ Droběna se otočila, utřela si rty od krému a pousmála se. „Zatím docela dobře. A vy?“

„Ehm... skvěle, když si povídám s takhle půvabnou a elegantní ženou, jako jste vy...“ mrkl na ni očkem. Opět se zasmála, až se jí nařasilo celé čelo a utvořilo vlny, které by nezdolal ani nejzkušenější surfař. Mezitím ostrý konflikt mezi zastupiteli vyescaloval k přivolání policejního inspektora Procházky, který byl donucen odvést pana Kučeru, protože chtěl v zápalu diskuse přiškrtit ubohého Dr. Pavlíčka.

Mnohem záživnější byla ale konverzace mezi svádějším panem Renardem a hladovou paní Droběnou.

„Pokud byste měla zájem, vlastním cukrárnu na náměstí, kde děláme mnohem lepší kremrolky. Tak přďte ochutnat.“ „Oh děkuji, mileráda přijdu,“ odvětila a už se jí sbíhaly sliny. V tom celou konverzaci zaslechl její manžel Radovan, který vzteky zbělal skoro jako jeho obočí a velmi razantním krokem se vydal k bufetu.

„Droběno, co to má znamenat?!“ řekl lehce agresivně. „Jee,“ vyjekla pisklavým hláskem. „Radovánku, ty už jsi skončil, ehehe...“

„Ano, skončil. A mám dojem, že u tebe tady pan-“ polkl a zhluboka se nadechl „RENARD taky skončil!“ „Promiňte, ale já mám doje-“ začal Renard. „Ty se do toho nepleť!“ skočil mu do řeči Radovan teď už celý rudý (takže vypadal normálně). „Miláčku, uklidni se, je to jen Renard,“ konejšila ho Droběna. „Máš jediné štěstí, že pro tebe mám slabost, Droběno,“ odvětil Radovan poměrně uklidněným tónem.

Zbytek dne strávili Obláčkovi na schůzi. Droběna pojídala druhou várku kremrolek se svou přítelkyní Jarmilou Lunárkovou a Radovan popíjel šampaňské s Albertem Hopfnerem. Sem tam se všichni sešli u rautu k ochutnávce nových zákusků a jídel. K večeru se náhle melancholicky vytratil zdrcený Renard a hned po něm i přejezená Droběna. Radovan pod značným vlivem alkoholu se jí snažil najít, ale neúspěšně.

Seběhl schody až ven na ulici. „Drooběnoo, Droběno, kdepak jsi?“ Pak zahlédl Renarda postiženého existenciální krizí stojícího u výhledu na pole. „Ty šmejde. Já jsem ti říkal, ať se k ní nepřibližuješ. Tak kde je?! No, řekni. Ty nemluviš?!“ začal rvát podnapilý Radovan. „Tak TU MÁŠ!“ napřáhl se a přesným úderem zkušeného golfisty ho trefil svou ebenovou holí do zátylku. Renard padl mrtvý k zemi. Náhle se starostovy oči zaslepené hněvem a žárlivostí probraly a zahlédly Jarmilu s Droběnou na druhé straně ulice.

„No to ne, jjá jjá nechtěl. Cco budu dělat?“ zpanikařil litující svého činu. Trhavě se rozhlížel a po chvíli jeho pohled padl na suché pole. Uchopil jeho tělo a za svítání ho táhl postranními uličkami k polím. Cestou se ještě zastavil v obchodě s kostýmy a převlékl se za krále, protože si myslel, že ho takhle nikdo nepozná.

Když Renarda dotáhl k polím, chopil se lopaty a začal kopat. S narůstající námahou postupně sundal kostým krále a byl v prosté šněrovací košili. Tělo

zakopal a za jasného slunečního svitu opouštěl pole se strašnou kocovinou. Toho dne ještě přelo a všechna vyprahlá pole se zazelenala. Místní obyvatelé se s veselou náladou vrhli na pole obdělávat tolik milovaný chmel.

Zůstává otázkou, kdo objeví tělo ubohého Renarda mezi šlahouny chmelu...?